

[Connie Hedegaard]

Vi håber fra konservativ side oprigtigt, at tilstandene på Københavns Rådhus er i bedring, så initiativ- og idérige mennesker ikke på forhånd opgiver deres forehavender. København kan, må og skal gøre mere selv, og der er nok at tage fat på.

Hvorfor er København næsten altid sidst og i hvert fald aldrig først med fornyelserne og omstillingerne? Hvorfor sker nytænkningen i social- og kulturpolitikken alle mulige andre steder end i landets hovedstadskommune? Hvorfor er København ikke den første til at indføre fleksible pasningsordninger og åbningstider i institutionerne? Hvorfor har man været så længe om at stille krav til sine mange unge ledige? Hvorfor har man været så længe om at oprette et erhvervskontor? Hvorfor har man en kommunal kørselsafdeling, der udfører opgaverne 20 pct. dyrere, end hvis den lå i privat regi? Hvorfor må idérige folk vente på kommunens svar i årevis? Og hvorfor sælger man ikke for alvor ud af kommunens mange boliger? Sådant kunne man desværre blive ved.

Så længe der er så ufatteligt meget, som København selv kan gøre, ville det være tåbeligt; om staten blot efterkom kommunens ønske om flere penge. At poste flere hundrede millioner kroner i Københavns Kommunes kasse ville formentlig tværtimod at tilskynde til den nødvendige fornyelse blot betyde en yderligere udskydelse af tiltrængte reformer.

Derimod kan staten hjælpe med nogle helt konkrete projekter, der i særlig grad kan hjælpe København til at udfylde sin funktion som landets hovedstad. F.eks. som statsministeren var inde på ved en hurtig beslutning om en privatfinansieret Øresundsforbindelse, naturligvis med en linjeføring, der tager hensyn til beboerne i de berørte områder. F.eks. med en hurtig beslutning om en – igen privatfinansieret – magnet- eller bybane fra lufthavnen ind til city og eventuelt videre til Frederiksberg. Det vil styrke lufthavnen og aflaste Amager med øens 140.000 indbyggere uden andre kollektive trafikforbindelser end busser trafikalt. Staten skal også bidrage til at sørge for, at lufthavnen er konkurrencedygtig og fortsat kan være det store aktiv for København, som den er i dag.

Til en velfungerende hovedstad hører også en velfungerende infrastruktur, hvorfor der i 1990'erne må tilfalde hovedstaden flere statslige vejinvesteringer, end tilfældet har væ-

ret i en lang årrække. Også en fornuftig vejplanlægning er en forudsætning for et velfungerende bymiljø.

Ideen med et udviklingsselskab bestående af dem, der skyder arealer ind, finder vi fra konservativ side spændende, samtidig med at vi finder det helt afgørende, at der samtidig etableres et udviklingsråd, så man sikrer en rimelig, koordineret udvikling i hovedstaden.

Der skal være store frihedsgrader for folk med gode ideer og projekter, men det er selvsagt også vigtigt, at ressourcerne udnyttes så koordineret, at de mange forskellige interesser, der nu engang knytter sig til en storby, varetages, samtidig med at vi kan bevare byens særpræg.

Fra konservativ side vil vi foreslå, at staten overvejer, hvorvidt man vil sørge for, at en række pladser – gerne ved hjælp af private midler – renoveres. Rådhuspladsen og Kongens Nytorv kunne nævnes som oplagte muligheder.

En anden mulig statsopgave kunne være at sørge for at få rensat en række industrigrunde, som kommunen ikke har råd til at rense, hvorfor de i årevis har ligget ubenyttet hen. Dette er ikke enkelt, men måske kunne man finde en model, hvor staten, når grundene efter oprensning var blevet attraktive, fik sine investeringer hjem igen.

Øresundsforterne kunne staten også foranstalte istandsat. Igen er der tale om investeringer, eventuelt foretaget af private, som vil tjene sig selv hjem igen, f.eks. på grund af de turistmæssige muligheder, der kunne ligge i en renovering.

Disse ideer og alle andre bør undersøges og snarest prioriteres; det samme gælder problemerne og mulighederne omkring byfornyelse, som også hr. Svend Auken var inde på, problemerne med huslejerestriktioner og problemer med planloven, f.eks. hvad angår bebyggelsesprocenter, hvor det kunne være en opgave for udviklingsrådet at komme med forslag til lovændringer. Vi må have mere fleksible bebyggelsesprocenter, så man kan få nogle mere varierede kvarterer i hovedstadsområdet, hvor vi visse steder kan have en vis koncentration mod mere luft andre steder.

Gennem sådan en række projekter og tiltag kunne staten virkelig give et bidrag til, at hovedstaden fik en tiltrængt ansigtsløftning.